

ANDREA
KANE

ZVRÁCENÉ
MYŠLENKY

FRAGMENT

Zvrácené myšlenky

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Andrea Kane
Zvrácené myšlenky – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ZVRÁCENÉ MYŠLENKY

ANDREA
KANE

ZVRÁCENÉ MYŠLENKY

*Rascalovi, se vší láskou.
A Rhondě s poděkováním,
že se mnou byla v době
nevýslovného žalu,
za hluboké pochopení,
upřímnost a soucit.
Také za to, že je mojí
spřízněnou duší –
jsem pyšná, že ji mohu
nazývat svojí přítelkyní.*

Termíny a zkratky

ADIC

Assistant Director in Charge (zástupce zodpovědného ředitele): z padesáti šesti terénních úřadů v USA jen tři největší řídí ADIC, a to v New Yorku, Los Angeles a ve Washingtonu. Všechny ostatní terénní úřady řídí SAC (Special Agent in Charge – zvláštní zodpovědný agent).

BAU

Behavioral Analysis Unit (jednotka behaviorální analýzy): jako jeden ze tří komponentů Národního centra pro analýzu násilných trestných činů (National Center for the Analysis of Violent Crimes – NCAVC) provádí BAU investigativní a operační podporu založenou na profilech chování, vychází přitom ze zkušeností, výzkumu a zkoumání složitých, časově náročných zločinů, které jsou většinou násilné povahy či výhrůžného obsahu.

CE

Criminal Enterprise (zločinecká činnost): skupina jedinců s přesně danou hierarchií či podobnou strukturou, která je zapojena do trestné činnosti podobné organizovanému zločinu prováděnému nechvalně známými organizovanými skupinami. Jednotka Terénního úřadu New York, která se zabývá zločineckou činností prováděnou pachateli asijského původu, je označena jako C-6. C-6 je ve skutečnosti operační skupina, v níž působí jak členové FBI, tak NYPD.

CCTV

Closed Circuit Television (uzavřený televizní okruh): používá se při sledování.

CIRG

Critical Incident Response Group (skupina reagující na závažné události): pomáhá FBI rychle reagovat a zvládat krizové situace. Skládá se ze tří hlavních odvětví: (1) Operační podpora, (2) Taktická podpora

(Tým záchrany rukojmích – Hostage Rescue Team – HRT, Jednotka krizového vyjednávání – Crisis Negotiation Unit – CNU) a (3) Národní centrum pro analýzu násilných trestných činů (National Center for the Analysis of Violent Crime – NCAVC). BAU je součástí tohoto odvětví CIRG.

CNT

Crisis Negotiation Team (tým krizového vyjednávání): zvláštní členové týmu, kteří prošli výcvikem u CNU, jsou umístěni v jednotlivých terénních úřadech, kde mají na starosti krizové vyjednávání v konkrétních regionech.

CNU

Crisis Negotiation Unit (jednotka krizového vyjednávání): integrální součást odvětví Operační podpory CIRG. CNU má na starosti Krizový vyjednávací program (rukojmí), včetně operací, výcviku, výzkumu a programového managementu.

CODIS

Combined DNA Index System (kombinovaný systém indexu DNA): umožňuje federálním, státním a místním kriminalistickým laboratorům vyměňovat si, sdílet a elektronicky srovnávat profily DNA, dávat jednotlivé zločiny do souvislostí a usvědčovat pachatele.

D. A. Office (kancelář státního zastupitelství)

Dai Lo

„Starší bratr“: kantonský termín označující vůdce gangu. Termín používají všechny asijské gangy bez ohledu na dialekt, kterým jeho členové hovoří.

SWAT (jednotka rychlého nasazení): z 56 terénních úřadů má FBI devět s rozšířenými týmy SWAT. Tyto rozšířené týmy jsou početně větší než běžné jednotky rychlého nasazení a mají bohatší vybavení. Také slouží k okamžité podpoře HRT (profesionální tým, který operuje po celých Státech, sídlí v Quantiku ve Virginii).

ERT

Evidence Response Team (tým pro identifikaci důkazů): jsou to zvláštní agenti, kteří sbírají, identifikují, zpracovávají a uschovávají důkazy trestné činnosti z míst činů.

Poznámka: ERT je federálním protějškem místních vyšetřovacích skupin (Crime Scene Investigation – CSI Units), se kterými někdy spolupracuje. Ve všech 56 terénních úřadech FBI jsou členové ERT.

FD-302

FBI má mnoho byrokratických formulářů, které musí agenti vyplňovat a vypisovat do nich svoji veškerou činnost. Jsou mandatorní a často prezentované u soudních slyšení.

Například do FD-209 zapisují agenti FBI záznamy o kontaktech s neoficiálními informátory, formulářem FD-292 agenti informují FBI, že se chystají vstoupit do manželství či rozvést, atd.

Formulář FD-302 je používán agenty k zapisování a sumarizaci výsledků rozhovorů, které vedou, a obsahuje informace na základě poznámek, které pořídil zapisovatel/druhý agent. Většinou obsahují informace získané od vyslychaného, nikoli informace o subjektu samotném. (pozn. překl.)

ICE

Immigration and Customs Enforcement (imigrační a celní úřad)

M. E.

Medical Examiner (soudní lékař, koroner)

NCAVC

National Center for the Analysis of Violent Crimes (Národní centrum pro analýzu násilných trestných činů): toto oddělení CIRG kombinuje investigativní a operační podporu fungování, výzkumu a výcviku a pomáhá federálním, státním, místním a zahraničním bezpečnostním složkám ve vyšetřování nezvyklých nebo opakovaných trestných činů.

NSA

National Security Agency (Národní bezpečnostní agentura)

*Pozn. překl.: The **Puzzle Palace**, jak je také přezdíváno NSA, je rovněž titul knihy, kterou napsal v roce 1982 James Bamford. Jedná se o první významnou populárně naučnou práci věnovanou historii a činnosti NSA.*

NYPD (oddělení newyorské policie)

OPA

Office of Public Affairs (Úřad styku s veřejností): sídlí na ředitelství FBI, jedná se o úřad, který poskytuje médiím aktuální informace o nejnovějších závažných událostech, pořádá tiskové konference, dodává prohlášení kongresmanů, projevy atd.

Profil pachatele je jednou z nejdůležitějších součástí moderních technik policejního pátrání, protože může vyšetřovatelům odhalit motivy i budoucí činy zločinců. (pozn. překl.)

RA

Resident Agencies (rezidentní agentury): menší satelitní pobočky každého terénního úřadu, které jsou zodpovědné za určitou danou oblast. Například Newark Field Office (v New Jersey) má ve své jurisdikci pět RA: Atlantic City, Franklin Township, Garret Mountain, Trenton, a Red Bank.

ROTC

Reserve Officer Training Corps (Armádní sbor záložních důstojníků): program pro studenty vysokých škol, pro všechna odvětví ozbrojených sil USA (kromě pobřežní stráže).

Studenti mohou získat stipendium (odstupňované podle úspěchů a zásluh), které pokryje veškeré náklady spojené se studiem. Studenti se na oplátku zavazují k osmileté službě v armádě po dokončení studia.

Během školního roku absolvují pravidelná cvičení a rozšířené letní kurzy v době prázdnin.

Jednotky ROTC jsou organizovány jako brigády, bataliony a kumpanie. (pozn. překl.)

RTCC

Real Time Crime Center (NYPD) – (Centrum kriminality v reálném čase): provádí rychlou analýzu zločinnosti ve městě, vyhodnocuje vzrůstající kriminalitu v reálném čase, kriminální vzorce a podezřelé pachatele trestných činů. Původně se zaměřovalo jen na vraždy a ozbrojená přepadení, nyní svoji činnost rozšiřuje i na ostatní závažné trestné činy.

SA

Special Agent (zvláštní agent): úspěšný absolvent intenzivního jedena-dvacetitýdenního výcvikového programu v Akademii FBI v Quantiku se stává zvláštním agentem FBI.

SABT

Special Agent Bomb Technicians: zvláštní agenti, kteří se po absolvování výcviku stávají specialisty na nalézání, detekování a zneškodňování zápalných látek a exploziv.

SSA

Supervisory Special Agent (vrchní zvláštní agent): zvláštní agenti, kteří byli povýšeni a zastávají manažerské pozice v jednotce nebo na ředitelství FBI.

SVU

Special Victims Unit (jednotka zabývající se zvláštními oběťmi trestných činů)

SWAT

Special Weapons and Tactics (zkratka vzniklá z označení *zvláštní zbraně a taktika*, běžně známá pod pojmem Jednotka rychlého nasazení): zvláštní agenti speciálně vyškolení v rozšířeném používání zbraní a znalostech odborné taktiky, aby byli schopni zasahovat ve vysoce riskantních situacích, jako je zatýkání, překonávání barikád a vysvobozování rukojmích ze zajetí.

VICAP

Violent Criminal Apprehension Center (Centrum předcházení násilným trestným činům): další ze tří komponentů NCAVC. VICAP je informační datové centrum s působností po celých Státech. Sbírá informace, spojuje a analyzuje násilné trestné činy, zvláště vraždy.

Viktimologie

je věda zabývající se psychologií obětí trestných činů. (pozn. překl.)

Zagat

je prestižní služba hodnocení restaurací po celém světě, kterou koupil v zří 2011 Google za 151 milionů dolarů. (pozn. překl.)

Poslední poznámka: Fiktivní postava doktora Elliota Lymana, který v knize vytvořil softwarový program umělé inteligence, a také jeho analytické schopnosti odhalovat zločiny byly inspirovány převratným výzkumem v rámci bezpečnostních složek nazvaným The Classification System for Serial Criminal Patterns – CSSCP (Klasifikační systém pro sériové zločiny). CSSCP vyvinul profesor Thomas Muscarello na DePaul University ve spolupráci s detektivy z Chicago Police Department.

DATUM: 19. března

ČAS: 21.00

CÍL: Athéna

Byla opravdová bojovnice.

Musel jsem zapojit všechny dovednosti a zkušenosti, abych ji přemohl. Ani zbraň ji nejdřív nezastrašila jako ty ostatní. Až když ucítila na hrdle ostrou čepel a kapky krve jí začaly stékat po krku, až v tu chvíli se zachvěla. A znehybněla. Nebyla hloupá. Chtěla se prát. Viděl jsem jí to v očích. Ale k tomu nedošlo. Nakonec jsem vyhrál. Píchl jsem jí nembutal a za pět minut měla oči zamlžené a tělo bezvládné.

Dostal jsem ji.

Její teplé, omámené tělo se mi sesulo na rameno. Bylo to příjemné. Načaroval jsem to perfektně. Jsou jarní prázdniny. Několik dní ji nikdo nebude postrádat.

A pak už bude pozdě.

John Jay College of Criminal Justice

New York City

20. března, 16.00

V publiku to jiskřilo nedočkavostí.

Byl to poslední seminář dvoudenní konference nazvané „Zločiny páchané na ženách: jak se nedostat do statistik“. V John Jay College se sešli k panelové diskuzi odborníci na slovo vzatí: Jimmy O'Donnelly, detektiv NYPD z jednotky zvláštních obětí; Sharon McNallyová, psycholožka, která se specializovala na poradenství a pomoc obětem násilných trestných činů; dr. Charles Hewitt, profesor statistiky

a matematiky právě na John Jay; dr. Lillian Doyleová, taky místní profesorka, ale z katedry sociologie; Lawrence Clark, penzionovaný vrchní zvláštní agent FBI z jednotky behaviorální analýzy BAU, jež je jedním z komponentů Národního centra pro analýzu násilných trestných činů a zabývá se profily chování.

Posledním jménem na působivém seznamu expertů byla Sloane Burbanková.

Všichni už přednesli své příspěvky. Nyní přišla řada na ni.

Moderátor ji představil, vyjmenoval nejdůležitější body jejího profesního životopisu – před nástupem do FBI na plný úvazek strávila rok v D. A. Office, kanceláři státního zastupitelství na Manhattanu, absolvovala výcvik krizové vyjednávačky a pracovala u CNU, jednotky krizového vyjednávání. V současnosti působila jako nezávislá poradkyně, pracovala pro policii a další bezpečnostní složky, nejružnější korporace, vzdělávací instituce, byla školitelkou krizového managementu a analýzy. Také měla certifikát instruktorky krav maga. A to jí bylo teprve třicet let.

Moderátor na Sloane obdivně kývl, ustoupil od mikrofonu a předal jí slovo.

Sloane za nadšeného potlesku povstala od řečnického stolu. Postě si říkala, jak dobře zní její data na papíře. A *byla* dobrá – jenom ne tak dobrá jako před rokem. Ale to věděla jen ona.

Energicky a sebejistě, jak pro ni bylo charakteristické, si Sloane rozepnula sáčko a přehodila ho přes opěradlo židle. Nepřekvapily ji některé pochybovačné tváře v publiku. Nebylo to pro ni nic nového. A bylo to něco, co uměla využívat ke svému prospěchu.

Přes působivý životopis byla napohled křehká žena s něžnými rysy vysokoškolské studentky. Lidé proto o jejích schopnostech pochybovali – často natolik, že ji mnozí dopředu odepisovali.

Nevadilo jí to. Naopak, byla ve výhodě. A to jí dávalo sílu.

A jak Sloane velmi dobře věděla, síla má mnoho podob.

Natáhla si ochranné rukavice a vykročila do uličky mezi publikem, lidé z obou stran ji sledovali.

„Dnes večer jste slyšeli, jak zvládat situaci po fyzickém napadení, o způsobech, jak se mu vyhnout, a o některých profilech typických obětí i útočníků,“ začala. „Všechno, co jste se dozvěděli, je pravda.

Ale existuje ještě jedna pravda. Vždycky jsme schopní mít pod kontrolou situaci, ve které se nacházíme. Takže co se stane, když se ocitnete v noci na opuštěném parkovišti, vaše auto stojí v desáté řadě a číhá tam na vás ve tmě chlap jako hora?“

Otočila ruce v rukavicích dlaněmi vzhůru, aby ukázala, že není ozbrojená, potom na svůj černý rolák bez kapes a bez pouzder na zbraň a volné kalhoty. „Jsem oblečená, jako byste byli vy. Nemám zbraň ani žádný jiný předmět, který by se dal jako zbraň použít. Ani kabelku – protože i kdybych ji měla, neměla bych čas vytáhnout ani mobil, ani pepřák. Proto jsem se naučila krav maga.“

Lidem v publiku zajiskřilo zvědavostí v očích – dokonce i těm, kteří byli do té chvíle nevěřící Tomášové.

„Ve stručnosti,“ pokračovala, „je krav maga způsob sebeobran, který se hodně liší od všech ostatních technik. Kořeny má v Československu, z dob vzrůstajícího nacistického teroru. Vymyslel jej Imi Lichtenfeld, zušlechtil a zefektivnil taktiky pouličních rvaček, aby mohl bránit před napadeními svoji a ostatní židovské rodiny. Lichtenfeld později emigroval do Izraele, kde tuto svoji techniku dál rozvinul a potom ji vyučoval jako vedoucí instruktor pro izraelské ozbrojené složky. V hebrejštině znamená *krav maga* ‚boj zblízka‘ – je to výcvik určený pro nepředvídatelné situace jako při pouličních rvačkách. Neexistují žádná pravidla. Žádné poháry za dobrou formu a perfektní taktiku. Jde jen o přežití.“

Mezitím se zpoza opony vynořil mohutný muž, publikum ho vidělo, ale Sloane ne.

Vytáhl z kapsy nůž a přiřítíl se ke Sloane tak rychle, že se nemohla nijak připravit a ani obecenstvo nestihlo zareagovat.

Sevřel Sloane rameno a přiložil jí nůž k zadům. „Vlez do mého auta,“ poručil jí drsným hlasem.

Jako by v tu chvíli někdo zmáčkl tlačítko.

Sloane se bleskurychle otočila. Vystřelila jí levá ruka, sevřela muži pravé zápěstí do zámku, odrazila útok nože a silně jej udeřila loktem do krku. Zalapal po dechu a vzpamatoval se ze simulovaného úderu. Sloane mu mezitím sevřela ruku, ve které měl nůž, mezi svou paží a předloktí a přitiskla si ji drtivou silou k hrudníku. Muži tím silným tlakem vypadl nůž z ruky.

Hrozba byla zažehnána.

Potom Sloane útočníkovi zablokovala hlavu pravým předloktím, levačkou ho popadla za rameno, přelomila ho v pase a kopla ho kolenem do rozkroku.

Musela potlačit úsměv, když cítila, jak bezděčně ztuhnul a odtáhl se od ní obloukem, ačkoliv vše bylo jen hrané. Zkroutil se v pase a vykřikl, jako by ho vykastrovala. Dodělala ho úderem lokte do týla, potom ho odstrčila a on padl k zemi, kde začal předstírat, že se svíjí bolestí.

Za deset vteřin bylo po všem.

„Máš ke mně málo důvěry,“ zamumlala Sloane, když ho za bouřlivého potlesku obecenstva zvedala ze země. „Sotva jsem ti ťukla na průdušnici. Ty ses vážně bál, že ti ukopnu koule?“

„To by mě ani ve snu nenapadlo,“ jeho odpověď zanikala v aplausu. „Já vím, že jsi profík. Byl to jen reflex.“

„Budu se snažit to nebrat osobně.“ Sloane zvážněla a obrátila se do sálu. „Tohle byla jen malá ukázka, jak použít krav maga v sebeobraně. Existují desítky chvatů, pro každou nebezpečnou situaci, ve které byste se mohli octnout. Rozdala jsem vám letáčky, na kterých najdete tipy a kontakty na místní programy krav maga. Trénink je k nezaplacení. Posílí vás, je praktický a funguje.“ Obrátila se ke svému útočníkovi a posunkem jej vyzvala, aby si sundal masku. „A nyní velký potlesk pro doktora Elliota Lymana z John Jay. Díky za skvělou asistenci.“

Za nadšených ovací si Elliot strhl masku.

„Takže seš pořád stejnej poseroutka,“ řekla mu tiše Sloane. „Na střední škole ses při tenise krčil před každým mým lobem, i když jsi byl o dvacet centimetrů vyšší a o dva roky starší než já. Nic se nezměnilo.“

„Tenkrát jsem byl počítačovej maniak,“ připomenul jí. „Dnes jsem profesor informatiky. Vědec, co si hraje s algoritmy. Žádné drsné agent FBI jako ty.“

„Já jsem *bývalá* agentka FBI,“ opravila ho.

„Prozatím. To se změní.“

„Možná. Možná ne. Uvidíme.“ Sloane sevřela rty, naznačila tím, že tohle téma je uzavřené.

Dokončila svoji prezentaci, odpověděla na řadu otázek a po skončení semináře si ještě chvíli povídala se svými spoluřečníky. Zнала lidi z fakulty John Jay z minulých workshopů a také z návštěv u Elliota. S ním se znala už od prvního ročníku na střední škole, kdy mu dávala soukromé hodiny španělštiny, a on ji na oplátku zasvěcoval do tajů počítačů. Zůstávali pořád v kontaktu a znovuobnovili své přátelství, když Sloane odešla od FBI a přestěhovala se zpátky na východ.

O hodinu později zamířila ke svému autu. Přemýšlela nad různorodými názory profesionálů z oblasti práva a bezpečnostních složek i akademiků, které před chvílí slyšela. Stríbrovlasá Lillian Doyleová vysvětlovala kořeny násilí v moderní civilizaci Jimmymu O'Donnellymu, penzionovanému detektivovi newyorské policie, který ve své praxi viděl snad všechny představitelné i nepředstavitelné formy násilí a hyenismu. Když je sledovala, připadali jí jako dva lidé komunikující dvěma odlišnými jazyky. Čím hlasitěji hovořili, tím méně si rozuměli.

Nicméně různorodé složení panelové diskuze bylo pro účastníky semináře velmi přínosné. Získali na problém násilí páchaného na ženách pohled z různých perspektiv. Bylo to zajímavé i pro samotné řečníky. Jimmy O'Donnelly ani Larry Clark nebyli žádní důchodci za zenitem. A pokud šlo o profesory, ti se v debatách přímo vyžívali. Hlavně Lillian Doyleová, která jak jí prozradil Elliot, potřebovala rozptýlit. Vrátila se jí rakovina a tento semestr pro ni byl nesmírně náročný.

Sloane tyto semináře opravdu bavily. Byly v mnoha směrech přínosné i pro ni.

Zvedla si límec kabátu. Chladný závan větru, který jí přelétl přes tvář, připomenul, že zima ještě neskončila. Dlaní jí projela cukavá bolest a ta jí vrátila jako vždy stále živou vzpomínku: nuž jí rozřezává maso. Krev. Bolest. Nedokázala se té představy zbavit. Ta událost jí změnila celý život.

Změnila i ji.

Zamračila se. Pozdě si vzpomněla, že si měla natáhnout rukavice, než vyšla na ulici. Její fyzioterapeutka by byla hodně nespokojená, kdyby se to dozvěděla. Nemělo cenu je teď hledat, už byla skoro u vozu.

Za několik minut naskočila do svého Subaru Outback. Otočit klíčem v zapalování jí trvalo déle než obvykle, zatínala při tom zuby bolestí.

Ve chvíli, kdy motor naskočil, jí zazvonil mobil.

Číslo na displeji bylo označeno jako *skryté*. To nebylo nic neobvyklého. Většina jejích klientů si chránila své soukromí.

„Sloane Burbanková,“ řekla do mikrofону.

„Sloane?“ zeptal se váhavě ženský hlas. „Tady je Hope Trumanová. Matka Penny. Nevím, jestli si na mě vzpomínáte.“

„Paní Trumanová... dobrý den... samozřejmě že si vás pamatuju.“ Sloane překvapeně zvedla obočí. S Trumanovými se neviděla snad dvanáct let. S Penny byly nerozlučné kamarádky na prvním i druhém stupni základní školy, a dokonce i potom, kdy šla Penny studovat na soukromou střední školu, společně vyrážely na nákupy a zůstávaly jedna u druhé na návštěvě i přes noc. Pak ale měla každá jiné přátele, začaly studovat na jiných vysokých školách a postupně se sobě vzdalovaly, až ztratily kontakt. Ale vzpomínky na společné vylomeniny, tajné kódy a sdílená tajemství v dospívání trvaly navěky, drahé a nezapomenutelné jako zapsané v dívčím deníčku.

„Jak se máte?“ zeptala se Sloane. „A co Penny? Naposledy jsem o ní slyšela, že dělá kariéru jako redaktorka *Harper's Bazaar*.“

„Takže nic nevíte.“

„Co nevím?“

„Proto vám volám.“ Paní Trumanová se zhluboka nadechla. „Penny zmizela, už je to skoro rok.“

„Když říkáte *zmizela*...“ řekla znepokojeně Sloane.

„Tak tím myslím zmizela, vypařila se. Beze stopy. Bez jediného slova. Nedala nám s Ronaldem vůbec žádnou zprávu.“

„Nemáte celou tu dobu žádnou zprávu od Penny – ani od nikoho jiného?“ Sloanin vytrénovaný mozek se rozjel na plné obrátky. Trumanovi byli bohatí a hodně známí lidé. Ronald Truman byl uznávaný kardiolog na Mount Sinai. Objevoval se v titulcích medicínských zpráv. A v poslední době se proslavil jako autor populárně naučných bestsellerů o předcházení srdečním chorobám.

Trumanovi byli ideální kandidáti na vydírání.

„Žádnou zprávu. Od nikoho,“ odpověděla jí paní Trumanová.

„Nikdy vám nikdo nevolal ani nepsal, nežádal třeba výkupné?“

„Nikdy. A bůh ví, že jsme na to čekali. Věřte mi, Sloane, zkusili jsme snad všechno, zapojili do toho snad každého. Zvažovali jsme i to nejhorší – že to nebyl únos. Ale její tělo se nikdy nenašlo.“ Rozechvěle si povzddechla. „Já vím, že naděje je mizivá. Ale je to moje dcera. Nemůžu to nechat být.“

„Chápu vás.“

Sloane věděla o takových věcech daleko víc než paní Trumanová. A z toho, co věděla, jí bylo nanic.

„Právě jsem četla v novinách o konferenci, které se účastníte,“ pokračovala paní Trumanová. „Netušila jsem, že jste byla agentka FBI ani že teď pracujete jako soukromá poradkyně. Když jsem ten článek četla – po mnoha měsících mi poprvé svitla naděje. Už jsme vyčerpali všechny možnosti. Pamatuji si, jak jste si byly s Penny blízké. Spoustu let jste byly jako sestry. Prosím vás – ne, snažně vás žádám –, než odjedete z Manhattanu, nestavila byste se u mě v bytě? Já vím, žádám toho hodně a tak narychlo. Ale zaplatím vám, kolik si jen řeknete – dvakrát nebo třikrát víc, než je vaše obvyklá taxa. Můj řidič pro vás přijede do kampusu a zase vás odveze zpátky. Udělala bych cokoli, aby...“

„To není nutné,“ přerušila ji Sloane. Hlavou se jí honily stovky otázek. Ale tato situace vyžadovala osobní setkání. „Penny byla v mém životě hodně důležitá. Jestli budu moci něco udělat, udělám to. Konference právě skončila. Sedím v autě na parkovišti, běží mi motor. Zastavím se u vás, než odjedu domů.“

„Bůh vám žehnej.“ V hlase starší ženy byl slyšet pláč.

„Jakou máte adresu?“

„125 East 78., mezi Park a Lex. Byt 640.“

„Už jedu.“

DATUM: 20. března

ČAS: 18.00

CÍL: Athéna

Konečně. Probudila se.

Tentokrát má otevřené oči a vnímá. Ne jako několikrát předtím, když byla omámená a dezorientovaná. Tentokrát mě vidí – *doopravdy* mě vidí. Chvěje se. Má strach.

To je v pořádku. Ví, že je moje.

Cítím, jak mi stoupá adrenalin. Už jsem si na to zvykl, i když poprvé mě to překvapilo. Ted' už ne. Ted' už to čekám. Je to příjemné. Síla. Moc. Odolává, ale její boj je marný. Tentokrát jsem byl obzvlášť obezřetný, kvůli její síle a inteligenci. Svázal jsem jí zápěstí a kotníky silnějšími provazy. Lepicí páska provazy upevnila. Dveře jejího pokoje jsou zamčené na dva západy.

Roubík jsem jí nedal. Dám, až půjdu ven. Ale nikdo ji neuslyší. Z tohoto místa ne.

Zlomit ji bude obtížnější než tu před ní. Ale udělám, co musím.

Ony si to zaslouží.

125 East 78., byt 640

Sloane seděla na krajíčku elegantního mahagonového a damaškového gauče Trumanových a usrkávala čaj, který jí vnutila Pennyina matka. Položila hrníček a vložila si propisku mezi prsty – zvláštním způsobem, na který si zvykla kvůli zraněné dlani – a otevřela zápisník.

Trpělivě počkala, až Hope Trumanová přestane pobíhat a položí na stolek talíř s podlouhlými piškoty.

Piškoty. Vrátily se jí s nimi hory vzpomínek. Na svačinky doma u Penny, po dlouhých hodinách hraní si s panenkami Barbie. Penny svoji Barbie navlékala do módních šatiček a potom jí vybírala doplňky, které spolu stylově a barevně ladily. Sloane si se svou Barbie hrála na princeznu Bojovnici Ši-ru, až z ní kusy létaly. Ken měl štěstí, že aspoň neměl prsa.

Tenkrát představovaly piškoty příjemné potěšení. Nyní způsob, jakým se Hope Trumanová snažila uvolnit přetlak, napětí a nervozitu – bylo to zoufalství a zároveň snaha oddálit chvíli, kdy začnou mluvit o milované dceři. Sloane to poznala – člověk se něco touží dozvědět, ale zároveň z toho má hrůzu. Co se dá teď dělat, téměř po roce? Uchýlit se k modlitbám a čekat na zázrak.

Sloane měla být tím zázrakem.

Nenápadně si Pennyinu matku prohlížela. Ve svých sedmapadesáti stárla s grácií. Byla pořád štíhlá. Upravená. Dokonalý účes i make-up. Hnědý kašmírový rolák a přiléhavé béžové kalhoty. Vypadala jako chodící reklama značky Bergdorf.

Ale také bylo vidět, že prožité trápení si vybralo svoji daň.

Ve tváři měla vrásky, jež neměly s věkem nic společného, a vyplašený výraz očí, který Sloane viděla už tolikrát, že jej nemohla nerozpoznat.

„Jak se daří rodičům?“ zeptala se paní Trumanová, aby přidala k roli hostitelky nezávazný hovor.

„Jsou v pohodě,“ odpověděla Sloane. „Šli do penze a odstěhovali se na Floridu – i když to slovo *penze* není úplně přesné. Matka stále pracuje s několika svými oblíbenými autory, kteří publikovali v jejím nakladatelství, a otec ještě občas obchoduje s uměním, když narazí na dílo, které ho zaujme.“

„Ano, vzpomínám si, že hodně cestovali do zahraničí – a vy jste často jezdila s nimi.“

„Hodně mě to bavilo. Tak jsem se taky naučila tolik řečí. To je asi jeden z hlavních důvodů, proč mě vzali k FBI.“ Sloane si odkašlala a jemně převedla hovor tam, kam bylo potřeba. „Chcete mi něco říct o Penny?“

Paní Trumanová nejistě přikývla, přestala snášet pohoštění a usedla na kraj velkého křesla. Sepnula ruce a hlesla: „Promiňte, že jsem tak odběhla od věci.“

„To je v pořádku. Jste vystrašená. Běžná konverzace je v takovéto situaci úplně přirozená.“

„Děkuji vám. A děkuji, že jste přijela,“ opakovala paní Trumanová. „Netušíte, jak moc to pro mě znamená.“

Sloane se naklonila dopředu. „Paní Trumanová, to není potřeba...“

„Hope,“ opravila ji starší žena a koutky rtů se jí nepatrně zvedly do úsměvu. „Už nejste dítě. Myslím, že formality si můžeme odpustit.“

Sloane se na ni taky pousmála. „Fajn – Hope. Dokážu si představit, čím si s manželem procházíte. Říkala jste, že Penny zmizela už před rokem?“

„Ano. Čtrnáctého dubna to bude rok. Ale zjistili jsme to až po několika dnech.“

„Tak mi prosím řekněte všechny podrobnosti, které o tom víte.“

Hope přikývla a spustila jako robot. Nejspíš to všechno vyprávěla už mnohokrát: „Čtrnáctého byla sobota. Šestnáctého ani sedmnáctého nepřišla do práce. Ani nezavolala. Její sekretářka z redakce časopisu se jí nedovolala ani domů na pevnou linku, ani na mobil. To ráno sedmnáctého se měla sejít s kamarádkou Amy na snídani. Amy a Penny spolu bydlely ještě tři roky po vysoké v podnájmu. S Amy jsme se s Ronaldem viděli mnohokrát. Je to moc milé děvče. Když Penny nepřišla na tu snídani a Amy ji nezastihla v kanceláři ani u žádných kamarádů, zavolala nám.“

„A vy jste zavolali na policii.“

Hope přikývla. „Prošetřili všechny stopy. Nakonec zjistili, že žena odpovídající Pennyinu popisu si čtrnáctého dubna koupila jízdenku na autobus do Atlantic City. A nato se do pátrání zapojila FBI.“

„Který terénní úřad se případem zabýval – newyorský, nebo newarský?“

„Newyorský, i když s Newarkem úzce spolupracovali. Na tom nezáleželo. Nic nezjistili. Buď ta žena, kterou byla údajně Penny, do Atlantic City nikdy nedorazila, nebo nenašli žádné svědky, kteří by si na ni pamatovali.“

„A co výpis z kreditní karty za platbu té jízdenky?“

„Taky nic. Ten, kdo si ji koupil, platil hotově.“

Sloane svařila čelo. „To mi nesedí. Dlouho jsem se s Penny neviděla, ale už od jedenácti toužila psát pro módní časopis. A navíc byla vždycky zodpovědná. Pokud se ovšem úplně nezměnila...“

„Ne, to ne.“

„Tak jak je tedy možné, že v *Harper's Bazaar* nezačali bít na poplach, když nepřišla dva dny do práce, aniž by se aspoň telefonicky omluvila?“

„No...“ Hope se rozechvěle napila čaje. „Vypadá to, že Penny měla v zaměstnání nějaké problémy. Měla povýšit, ale to místo dostal někdo jiný. Prožívala složité období. Nejenom v profesním, ale také v osobním životě. Její sekretářka Rosalinda nám řekla, že s někým chodila a právě se rozešli. Takže když Penny nepřišla do práce, Rosalinda ji kryla. Rozhlásila po redakci, že Penny pracuje doma. Když ji vyslýchala FBI, vypověděla, že když Penny naposledy odcházela z práce, plakala a říkala něco o tom, jak má zpackaný život a jak má chuť všechno zabalit.“

„A Penny se s vámi v té době sešla?“ zeptala se opatrně Sloane.

„Ne, ne ten den. Mluvily jsme spolu asi týden předtím.“ Hope Trumanová si odkašlala. „Jestli se chcete zeptat, zda jsme si byly blízké, řekla bych, že byly. Jako matka a dcera. Ale ne jako dvě kamarádky. Byla vždycky hodně uzavřená. Nesvěřovala se mi se svým osobním životem. Takže jestli prožívala rozchod s partnerem, neřekla mi to. Ale rozchod přece není konec světa. Pokud by měla Penny v plánu někam utéct, určitě by dala mně i otci nějakou zprávu. A každopádně by si vzala osobní věci a dala výpověď z nájmu, vyřídila by si záležitosti v bance, v pojišťovně... A navíc od jejího zmizení nebyla použita ani jedna její kreditka.“

„Jak se na to všechno dívala FBI?“

„Že možná nezvládla své problémy. Že možná propadla depresi. A v těžké depresi se lidé chovají úplně jinak, než jak to mají v povaze.“

Sloane nedala najevo svoji skepsi. Přeloženo: vyšetřovatelé prohlásili, že Penny buď všechno hodila za hlavu, zpřetrhala veškerá pouta a utekla někam pryč, aby začala nový život – anebo spáchala sebevraždu. Sebevražda – to by se našlo tělo a nejspíš dopis na rozloučenou. A útěk do nového života? To byla dost divoká teorie. Obzvlášť když je to už rok. Do téhle chvíle by Penny už zkontaktovala svoji rodinu a dala jim vědět, že je v pořádku.

Žádná z těchto variant Sloane nepotěšila. Protože všechny byly víc než pochmurné.

„Znám všechny ty hrozné myšlenky, které se vám asi teď honí hlavou,“ řekla jí Hope. „Sužují mě už přes rok. Je to bludný kruh. Ale nemám se kam obrátit. Pravidelně kontaktuji FBI. Ten agent, který má v New Yorku případ na starosti, je vždycky slušný, ochotný prověřit všechno nové, s čím s Ronaldem přijdeme. Ale nejsem naivní. Ten případ už uložili k ledu. Jedině kdyby vyšlo najevo něco úplně nového...“

„Promluvím si s nimi,“ navrhla Sloane. „Mám v newyorském terénním úřadu kontakty. Vysvětlím jim, o co jde a že jste si mě najala. Domluvím si schůzku se zvláštním agentem, který má váš případ na starosti. Pomůže mi, abych se rozhodla, za který to vzít konec.“ Sloane pozvedla propisku. „Jak se jmenuje ten agent?“

„Zvláštní agent Parker.“

Sloane zvedla hlavu. „Derek Parker?“

Hope přikývla. „Proč? Vy ho znáte?“

„Ano, znám ho.“ Sloane pokračovala v zapisování. „Pracovali jsme spolu v terénním úřadu v Clevelandu.“ Zavřela zápisník a odsunula šálek s čajem. „Hned zítra ráno zkontaktuji New York a domluvím si s ním schůzku. Hned potom vám zavolám, co jsem zjistila. Tady začneme.“

Paní Trumanové se roztráslly rty. „Děkuji vám, Sloane.“

„Poděkujete mi, až něco zjistím.“ A modlete se, aby to bylo něco jiného, než čekám, pomyslela si.

Sloane se zvedla. Na to, co ji čeká, se netěšila. Celá situace byla nanic. A její objektivnost byla narušená z obou stran. Pravděpodobnost, že Penny žije, byla mizivá. A vzhledem k osobě agenta, který má případ na starosti, nebude spolupráce s ním taky stát za nic.

Bude muset někoho požádat o laskavost a zařídit si schůzku s Derekem tak, aby dopředu nic netušil. To mu zabrání využít výhody domácího hřiště a ona bude mít náskok – přinejmenším bude moci vstoupit do hry.

Ale jinak to vypadalo na předem prohraný zápas.

Kde to jsem?

Ach, Bože. A kde je on?

Odešel už před několika hodinami. Nebo si to jen myslím? Ucpal mi ústa roubíkem. Prosila jsem ho, aby to nedělal. Slibovala jsem, že nebudu křičet. Nedokázala bych to, i kdybych chtěla. V ústech mám sucho. V krku mě škrábe. Ale on řekl, že ten roubík je zkouška. Jaká zkouška?

Jsem zmatená. Nevzpomínám si, jak jsem se sem dostala a jak dlouho tu jsem. Občas mi hlavou bleskne nějaká vzpomínka, ale potom se rozplyne jako dým. Určitě mi dal nějaké drogy. Co chce?

Nechce mi to říct. Jen mi řekl, že se to dozvím v pravý čas, a když budu hodná, vyndá mi roubík a rozváže provazy.

Matrace, na které ležím, smrdí zatuchlinou. Deky taky. A kouše mě, ale aspoň se mám čím přikrýt. Byla mi zima, poděkovala jsem mu, když mi ji dal. Vypadal potěšeně.

Ale stejně je mi zima. Celé tělo mě bolí. Hrubá deka a plesnivá matrace na tvrdé, holé zemi. Asi ležím na betonové podlaze. Místnost je malá jako dětský pokojík. Skoro nic nevidím. Je tady přítmí. Vidím malé okénko, ale závěsy jsou zatažené. Jako bych byla zamčená v nějaké kleci. Sama. Dnes jsem slyšela za zdí hlas. Ženský hlas. Aspoň si to myslím. Možná to byly halucinace. Nedokážu se soustředit.

Co se mi chystá udělat?

Nevím, co je hroznější – vědět, co má v plánu, nebo tady jen bezmocně ležet a čekat.

Kroky. Blíží se sem. Klíč se otáčí v zámku.

Pane Bože, prosím tě, ať mě tady někdo najde, ať si pro mě někdo přijde. Ať už tahle noční můra skončí.

Ne. Ach ne. Je to on. Vrátil se.

Přišel si pro mě.

FBI New York Field Office
26 Federal Plaza, New York City
24. března

Dalo to hodně práce, ale C-6, jak byla v newyorské terénní kanceláři označována jednotka pro boj s kriminalitou pachatelů asijského původu, získala konečně oprávnění a mohla se napíchnout na Chen Long Huaův telefon. Nesmírně jim pomohlo, co si poskládali dohromady z odposlechu jeho záhadného pátečního telefonátu. Byla zavražděna třetí prostitutka. Stejný způsob provedení, jiné místo – to se úřad dozvěděl od newyorské policie. Druhá prostitutka byla zavražděna na Manhattanu, první i třetí v Queensu. Nebyla mezi nimi žádná evidentní spojitost – kromě jejich povolání a faktu, že všechny tři byly Asiatky. A všechny byly otaženy do nějaké opuštěné budovy, zdrogovány a vystaveny opakovanému brutálnímu sexu, a poté zabity, byla jim proříznuta hrdla vojenským nožem. Ve všech třech případech se na místě činu našla měděná mince, na rubu měla krajetu a na líci nějakou řeckou bohyni. Nejspíš to měl být vrahův zvrhlý vtíp, platba za poskytnuté služby.

A byla tu ještě jedna spojitost. Všechny tři ženy pracovaly v jednom tchajwanském bordelu, který jak už dříve zjistila FBI, patřil jistému Chenovi, známějšímu na ulicích pod jménem Xiao Long nebo ‚Malý drak‘, vůdce Rudých draků. Také mu říkali Dai Lo, ‚Starší bratr‘, jak nazývají všechny asijské gangy své vůdce.

V pátečním telefonátu, který měl se svým člověkem na špinavou práci, Chen zuřil. Byl přesvědčený, že za vraždami jeho holek stojí Lo Ma, alias ‚Starý kůň‘, a jeho gang Černí tygři a že se snaží zlikvidovat jeho podnik. Chtěl se pomstít. A to hned.

Zvláštní agent Derek Parker se napil vlašné kávy a otočil se zpátky k počítači. Jeho lidé sledovali Rudé draky celý týden. Gang byl podezřele nečinný. Bylo to ticho před bouří a znamenalo to, že se něco chystá. Nebýt C-6 a jejich ostřížního zraku, dávno by vypukla naplno válka o území. Byla učiněna aktivní opatření. Derek zalarmoval Pátý policejní okrsek v Chinatownu, v ulicích hlídkovaly policejní vozy. Posily byly připraveny k akci, pokud by se Chenovi muži začali shromažďovat.

Derek pohlédl na monitor a dál vytukával do formuláře FD-302 detaily pátečního sledování. Ignoroval pípnutí ohlašující nový e-mail. Rozhodl se, že je schválně bude ignorovat všechny, i když jeho pošta jako vždy při pondělku přetékala. To, čemu se věnoval, mělo přednost před vším ostatním. Pracoval na případu, ve kterém stále vycházely najevo nové skutečnosti, a byl napojený na mezinárodní organizovaný zločin. Nenávistný boj mezi Xiao Longem a Lo Maem by mohl zmařit roky tvrdé práce.

Úřad do tohoto vyšetřování hodně investoval. Poslali Dereka na dvoutýdenní speciální trénink do Quantiku. Když se vrátil do newyorské terénní kanceláře, byl převelen do C-6. Jedna zvláštní agentka odešla na mateřskou dovolenou, další člen týmu přešel do protiteroristického a v době, kdy si to nemohla dovolit, neměla C-6 dost lidí.

Logicky si vybrali Dereka. Měl zkušenost s prací na všech druzích násilné trestné činnosti od únosů a vyděračství přes bankovní loupeže až po nájemné vraždy. Během svých předchozích vyšetřování mu zkřížili cestu i členové gangu, který momentálně sledoval. Znal ty hráče. Znal i jejich hřiště.

A nyní už znal i jejich taktiku.

Rychle pohlédl na hodinky. Vše běželo podle časového plánu. Osm třicet. Příliš časně na jednotku, která pracovala pozdě do noci. Ne pro něj. Postaral se o to jeho trénink výsadkáře. Armáda ho naučila, jak vést tým, a také respektu, loajalitu a disciplínu. To si zachoval – včetně disciplíny. Vstával v šest. Od sedmi do osmi cvičil. Pak se osprchoval a oblékl. Následovala rychlá snídaně plná proteinů. A potom do služby.

„Dereku, to je super, že jsi už u stolu.“

Derek se otočil na židli. Vedle jeho kóje stál šéf jednotky, vrchní zvláštní agent Antonio Sanchez, loktem se opíral o příčku.

„Ahoj, Tony,“ pozdravil ho. „Nevěděl jsem, že už jsi tady.“

„Nápodobně. Myslel jsem, že dorazíš později, pracoval jsi přece skoro celý víkend. A navíc by ses měl vyspat.“

„Jo, ale po tom, co jsme se dozvěděli v pátek v noci, a po tom podivně tichým víkendu mám dojem, že sedíme na sudu s dynamitem. Nemůžeme dovolit, aby vypukla válka gangů. Chystám papíry pro kancelář státního zástupce. Po obědě mám pár schůzek s informátory.“

Budou na příjmu na ulicích, s očima na stopkách. Policie dělá, co může. A s lidma z naší jednotky se budeme střídat v dodávce a poslouchat.“

Tony chápavě přikývl. Bylo mu pětadvacet a u FBI pracoval šestnáct let. Byl se svojí jednotkou pevně semknutý, ale přitom šéf každým coulem. Skvěle mu to myslelo. Byl zapálený pro svou práci. A znal svůj tým. Včetně jeho nejnovějšího člena.

„Není pochyb, že útok bezprostředně hrozí. Dělej, co musíš. Ale kolem desáté si naplánuj přestávku. Potřebuju, aby ses s někým sešel.“

Derek pozvedl obočí. „A to víš jak dlouho?“

„Od víkendu. Zabere ti to půl hodiny.“

„O co jde? A kdo to má bejt?“

„Týká se to případu Penelope Trumanové. Je to tvůj případ. Trumanovi si přejí, aby ses sešel s osobou, kterou si najali jako nového poradce.“

Případ Trumanové? To bylo to poslední, co by Derek čekal. Ten případ byl už skoro rok u ledu. A navíc to byl případ pohřešované osoby a neměl nic společného s C-6. Tak proč se v tom Tony angažuje? Nebyl to jeho styl, něco chtít po členech svého týmu, aniž by je na to dopředu připravil.

„To nechápu,“ prohlásil úsečně. „Objevila se nějaká nová skutečnost? Trumanovým se jejich dcera ozvala?“

„Nic konkrétního nevím.“ Tony se napřímil a obrátil se k odchodu do své kanceláře. „Jen si vytáhni spis, vytiskni si důležitý papíry a vyříd' tu schůzku. Zkus zodpovědět všechny otázky, a buď pokud možno vstřícný.“ Odmlčel se. „Je to žádost o osobní laskavost.“

„Osobní laskavost,“ opakoval pomalu Derek. „A komu že ji mám prokázat?“

„Mně. Trumanovým. A několika našim lidem dole v CIRG.“

Už byl skoro čas.

Sloane chodila dokola kolem stolu v malé návštěvní místnosti na dvaadvacátém podlaží, v dlani svírala lahev minerálky a sbírala odvalu.

Příští půlhodina *nebude* zábavná. Ale aspoň věděla, kdo vejde do dveří. Pohlédla na hodinky. Derek byl vždycky dochvilný. Tři minuty. A určitě bude studený jako psí čumák.

Zavolala Tonymu Sanchezovi a požádala ho o laskavost. Byl jejím lektorem na kurzu krizového vyjednávání v Quantiku. Vyhověl jí, slíbil, že vše zařídí, nekladl jí žádné otázky – i když ho prosila, aby při sjednávání schůzky nezmiňoval její jméno.

Možná věděl, co bylo mezi ní a Derekem. Možná ne.

Lahev s minerálkou se jí zaryla do citlivého místa mezi palcem a ukazováčkem. Bolestí ucukla. Levou rukou lahev položila na stůl a zašroubovala víčko, stiskla zuby. V pravé ruce jí pořád škubalo. Nebylo to jen tím zraněním. Dnes ji opravdu sužovaly jizvy. Odpolední fyzioterapie bude bolet jako čert.

Zkusila několik cviků na zmírnění bolesti, krčila a natahovala prsty, potom je roztáhla, aby si uvolnila svaly.

Dveře se rozlétly a do místnosti vkrácel Derek. Pod paží měl složku s papíry a chůzi pořád stejně suverénní, jak si Sloane pamatovala. Bylo to už třináct měsíců, ale jediným rychlým pohledem zjistila, že je vše při starém – alespoň uvnitř. Vnější byl ale zcela jiná kapitola. Tmavé vlasy měl delší a vzhled změnil o sto osmdesát stupňů. Derek vždycky chodíval v obleku a kravatě. Teď měl na sobě džíny a námořnické tričko. Sloane si nemohla pomoci a přejela ho pohledem od hlavy k patě.

I když netušil, s kým má schůzku, očividně sem nešel rád. Řeč jeho těla to říkala jasně.

Bylo to ještě horší. Pátravě na ni pohlédl a výraz jeho očí barvy půlnoční oblohy se změnil z otráveného v ledový.

„Sloane.“ Vyslovil její jméno, jako by se pokoušel ujistit, že je to jen špatný sen.

„Ahoj, Dereku.“ Sloane měla ten úvod nacvičený. Žádný fyzický kontakt. Dokonce ani potřesení rukou. Bezpečný odstup. Zůstala stát na místě, odděloval je stůl. „Dochvilný jako vždy. Skvělé. Děkuji, že jsi mě přijal. Vidím, že jsi vytiskl informace ze spisu. Ušetřil jsi nám čas. Můžeme okamžitě začít.“ Vybídla ho posunkem ruky, aby se posadil.

„Ty jsi poradkyně Trumanových?“

„Ano, pane.“

„A požádala jsi Tonyho, aby mi to neřekl.“

Nehodlal jí to ulehčit, to bylo jisté.

„Ještě jednou ano, pane. Nemohla jsem riskovat, že bys mě odmítl přijmout. Tak jsem Tonyho poprosila, aby nezmiňoval moje jméno.“

„Takže se nic nezměnilo. Seš pořád stejnej srab.“

„A ty jsi pořád stejnej zaprděnej pedant. Změnil jsi pravidla oblékání, ale jinak pořád stejnej.“

„Oblíkám se tak, jak to vyžaduje moje práce. Nemůžeš splynout se členy podsvětí v obleku.“

„Rozumím. Mimo chodem, džíny i tričko máš čistounký a nažehlený jako oblek. Jiná uniforma, stejnej armádní výsadek.“

„Stejně jako manhattanská A. D. A.,“ odpálil Derek. Narážel tím na její práci v kanceláři státního zastupitelství, která předcházela její kariéře u FBI.

„Dostal jsi mě.“ Sloane upjatě přikývla. „A teď, když už jsme si vyměnili lichotky, můžeme si promluvit o Penny Trumanové?“

„Proč? Máš něco novýho?“

„To se dozvím, až se mnou probereš její spis.“

„Jsem si jistý, že všechna fakta už dávno znáš. A pokud se z tebe nestala mentalistka, nic tam nenajdeš. Chápu, že se Trumanovi zoufale touží něco dozvědět a že mají dost peněz, aby si na to zaplatili nezávislého poradce. Ale ztrácíš čas. Prošetřil jsem už všechno, ne-li víc.“

Sloane křečovitě sevřela opěradlo židle a upřela na Dereka tvrdý pohled. „Vynechej z toho svůj ego, Dereku, buď tak hodnej. Tohle není o tvých schopnostech dokonalého agenta. Jo, Trumanovi jsou zoufalí. Ale nenajali si mě jen proto, že jsem dobrá a můžu investovat do jejich případu víc času a zdrojů než FBI. Spojili se se mnou z osobních důvodů. Penny a já jsme kdysi byly nejlepší kamarádky. Chodily jsme spolu na základku. Netušila jsem, že je nevěstná, až do chvíle, kdy mi před týdnem zavolala její matka. Pokud potřebuješ vědět, proč se o ten případ zajímám, je to kvůli tomu. Přeber si to, jak chceš. Jediný, co chci, je najít Penny.“

Derekovi trochu roztál upjatý výraz ve tváři. „To jsem netušil. Fajn. Posad se.“

Oba si současně přitáhli židle a posadili se naproti sobě ke stolu.

„Proč se o tobě Trumanovi nezmínili, když jsem s nimi mluvil?“ chtěl vědět Derek.

„Protože jsme s Penny už delší dobu nebyly v kontaktu.“ Sloane mu popsala historii jejich přátelství. „Ale znala jsem ji... dobře. A určitě by jen tak někam neutekla – ani kvůli práci, ani kvůli nějakému chlapovi. Buď ji někdo unesl, anebo je mrtvá.“

Derek pozvedl jedno tmavé obočí.

„Ano, uvědomuju si, že vše nasvědčuje spíš té druhé variantě,“ řekla Sloane. „Ale to neznamená, že to vzdám – rozhodně ne bez boje.“

„Myslím, že za některý věci stojí za to bojovat. Za jiný ne.“

Sloane zatnula zuby. Vmetla by mu zpátky něco ošklivého do tváře – jenomže ta jízlivá poznámka byla realistická a na místě. A navíc se nepřišla hádat. Přišla sem kvůli Penny.

S tím vědomím se držela případu. „Když jsi vyslychal Pennyiny přátele, spolupracovníky, bývalého přítele – říkala ti tvoje intuice něco, co nešlo podložit důkazy?“

„Ne,“ odpověděl úsečně Derek. „Žádný varovný signály. Nic nezvyklého – obavy o Penny, nervozita z výsledku u FBI a alibi všechna seděla.“

„Včetně jejího bývalého přítele?“

„Jo. Byl celej týden v Honolulu – s kolegyní, kvůli které dal tvé kamarádce kopačky.“ Derek jí přisunul přes stůl složku. „Přečti si to sama. Kopie všeho – seznam všech, kdo Penny znali, moje výsledky každého z nich, detaily o jejím životě před zmizením. Taký jména a telefonní čísla agentů, se kterými jsem pracoval v terénním úřadu v Newarku. Vezmi si tu složku. Prozkoumej to, jak hluboko chceš. Ale po jedenácti měsících jsem připravený na nejhorší.“

„To je typický zaklínadlo dnešní doby. Být připravený na nejhorší – způsob, jak přežít.“ Sloane se natáhla po složce, a když na ni pohlédla, zarazila se. „Jak dlouho jsi v New Yorku?“ vyhrkla.

„Rok.“

„Takže tě hned přemístili?“

„To jsme oba věděli, že k tomu dojde. Tenhle terénní úřad byla moje první pozice po Quantiku. Strávil jsem tady před Clevelandem sedm let. Po jedenáctým září byla spousta agentů FBI převelená do protiteroristickýho a jen pár nových agentů se toužilo přesunout ze slunnýho jihu do New Yorku. Takže po ostříleným agentovi, kterej pracoval na násilný trestný činnosti a únosech, jen hráblí.“

„Pořád seš u jednotky rychlýho nasazení?“

„Rozšířený jednotky rychlýho nasazení,“ opravil ji. „Tým je větší. Vybavení sofistikovanější. New York není Cleveland. Pracuje tady deset procent FBI.“

„Teď včetně tebe. Taky ses přesunul interně. Z násilný trestný činnosti do C-6.“

„Nastal posun v mých případech. Drogy, gangy. Takže ten přesun byl logickéj.“

„Tony na tebe pěl samou chválu. Taky se zmínil, že ses právě vrátil z Quantiku, z výcviku CE. Máš už rozmanitej profesní životopis.“

„Jo, rozmanitost je to správný slovo. Jsou to výzvy a člověk se rozhodně nenudí.“ Derek se naklonil dopředu. Sloane cítila jeho upřený pohled, aniž by zvedla oči. „A co ty – užíváš si život dobře placené poradkyně?“

„Jsou to výzvy a člověk se rozhodně nenudí,“ papouškovala a zvedla bradu. „A navíc – nemám žádnýho šéfa, kterej by mě ustavičně peskoval.“

Bezděčně sevřela složku pevněji, až se jí okraj zaryl do dlaně – přesně do místa, kde měla jizvy. Ucukla bolestí a upustila ji.

Derek jí přelétl pohledem z ruky do tváře. Výraz se mu ale nezměnil. „Pořád to bolí?“

„No jo, to víš, když se ti kudla zařízne pět centáků hluboko, udělá to svý. Plus tři operace a třináct měsíců fyzioterapie.“ Sloane nečekala soucit ani po něm netoužila, rozhodně ne od Dereka. „To je další důvod, proč jsem šla na volnou nohu. Potřebuju pružnou pracovní dobu. Dost často se vídám se svojí terapeutkou.“

„Tři operace?“ Derek zmateně přivřel oči. Když spolu žili, byla to jen jedna – ta na pohotovosti, aby nevykrvácela. „Proč?“

„Komplikace,“ odpověděla stručně. „Přebytek jizvení, šlachový štěp, poškození nervů – no, byl to docela náročnej rok.“

Sloane si vzala složku Penny Trumanové a zvedla se od stolu. Řečí těla dala najevo, že je záležitost ukončená. „Díky za tvůj čas. A za laskavost a důkladnost. Pokud se mi podaří něco zjistit o Penny nebo místu, kde by se mohla nacházet, dám ti hned vědět.“

„Tady to je kontakt přímo na mě.“ Aniž by z ní spustil zkoumavý pohled, Derek se zvedl a podal jí tu známou kartičku s logem FBI, na které byla i jeho osobní linka a číslo mobilu.

„Díky,“ odpověděla přátelským tónem Sloane, vytáhla svoji vizitku a podala mu ji přes stůl. „Pochybuj, že bys měl důvod mě kontaktovat, ale jen pro všechny případy – tady je všechno.“

Derek pohlédl na vizitku. Bylo na ní telefonní číslo její kanceláře a číslo na mobil, ale adresa chyběla – byla tam jen poštovní schránka v Hunterdon County v New Jersey. „Takže ty pracuješ z letního domu rodičů,“ uhádl.

„A taky tam bydlím. Naši se odstěhovali na Floridu. Koupila jsem si od nich ten domeček. Skvěle mi vyhovuje. Je malej, vzdušnej, mám tam jednu místnost jako kancelář a čtyři akry půdy. Pejsci to tam milují. A mám i lukostřelnici.“

„Zase střílíš.“

„Začala jsem nedávno. Ale jen luk a šípy.“

„Proč? Střelba na cíl je střelba na cíl. Luk, pistole – jakej je v tom rozdíl?“

„Dvoukilovej tlak spouště vyžaduje obratnost a kontrolu. Momentálně nezvládnou ani jedno. Je možný, že to nezvládnou už nikdy.“ Sloane obešla stůl, prošla kolem Dereka, aniž by zvedla oči, a zamířila ke dveřím. „Ale jak už jsem řekla, s radostí zjišťuju, že ses nezměnil. Seš pořád ten stejný empatickej kluk, kterýho druhý zajímaj. Budu v kontaktu.“

DATUM: 24. března

ČAS: 22.00

Tuhle místnost miluju.

Klid a mír, samota, naplnění. Jsem tady jen já, moje myšlenky a ona. Obnovuji se tady, soustředím se, nabírám sílu. A démoni sem nemohou.

Ale jen když jsem za těmito dveřmi.

Dnes v noci jsem strávil s Athénou celé hodiny. Jak jsem očekával, její příprava byla náročnější než u těch ostatních. Je mladá. Inteligentní. To je nevítaná překážka. Hlavně teď. Musím to dokončit. Ale vyčerpává mě to.

Když jsem od ní odešel, musel jsem jít sem. Potřeboval jsem si odpočnout – a něco si připomenout. Mé odhodlání musí zvítězit nad únavou. *Ona* mi to připomíná. Ona mi připomíná, že musím soustředit svoji energii, i když *ony* volají po spravedlnosti. Spravedlnosti vykonané mojí rukou. A ona bude mojí múzou.

Nechci odsud odejít. Chci zavřít oči a dýchat, vdechovat její vůni, představovat si její krásu. Potom usnu – možná na hodinu nebo dvě. Déle to nedokážu. A jenom na tomto místě.

Démoni leží venku, číhají. Jakmile otevřu dveře, odejdu z tohoto útočiště, znovu mě začnou stravovat.

A já udělám všechno, co mi poručí.

Hunterdon County, New Jersey

25. března, 10.15

Bylo chladné, sychravé ráno, kdy máte chuť si přetáhnout peřinu přes hlavu a nevstávat z postele.

Ale Sloane bohužel tuto volbu neměla. Nejen kvůli spoustě práce,

ale kvůli svým ohařům, jak jim láskyplně říkala. Ti už spát nechtěli a jí to dovolit také nemínili.

Ohaři... jakkoli výstižné bylo to pojmenování, příliš se nehodilo pro ty tři zlobivce. Moe, Larry a Curly byli tři trpasličí jezevčáci, které si jako štěnátko vzala Sloane před dvěma lety z útulku. Mona – zkráceně Moe – byla dlouhosrstá a jediná fenka z trojice. Larry byl drsnosrstý jezevčík a Curly byl běžná hladkosrstá varianta s krátkými chlupy. Všichni překypovali nespoutanou energií, láskou a oddaností a byly to silné osobnosti. Jenom se občas rvali.

Dnes, jako každý den, vyskočili za rozbřesku a tak dlouho na Sloane doráželi, dokud je nepustila ven, aby si tam udělali „svoje věci“ – což udělali co nejrychleji, aby nebyli dlouho na dešti. Potom proběhli domem, vyskočili k ní na postel a tak dlouho tam řádili, dokud se nevzdala veškerých nadějí na další spánek.

To nevadilo. Pennyin případ ji tížil. Musela toho zvládnout velmi mnoho za velice krátkou dobu. Přesně za dva dny. Potom už se chystala do Bostonu, kde si u ní ředitelství jedné mezinárodní banky objednalo dvoudenní seminář krizového řízení a kurz zvládání krizových situací. Ve čtvrtek jí v šest ráno letělo letadlo na letiště Logan. Takže měla už jen dnešní a zítřejší den, aby se v tom případě někam posunula.

Usadila se ve své pohodlné domácí kanceláři, Moe, Larry a Curly jí ulehli k nohám a znovu dokola pročítala Derekův záznam o Pennyině údajné cestě do Atlantic City. Potom odsunula papíry stranou a zabořila se do polštáře. Ten spis si prostudovala už třikrát. Nic podezřelého neobjevila. Ale stejně ji něco k Atlantic City stále přitahovalo. Nedávalo jí to smysl. Proč tam Penny jela? Byla bohatá, ale praktická. Její filozofie ohledně peněz byla jednoduchá: utrácet, ale jen za věci, které mají smysl. Což byl pro Penny její vzhled, vzdělání a vše, co souviselo s její kariérou redaktorky módního časopisu.

Sloane si ještě pořád pamatovala, jak spolu jako malé holky chodily o Vánocích do FAO Schwarz, nejznámějšího obchodu s hračkami v New Yorku. Ona byla blázen do plyšáků, pobíhala od jednoho regálu ke druhému a nemohla se rozhodnout, nejraději by si koupila všechny. Penny postávala stranou, vše si prohlížela zpovzdálí a nakonec si vybrala nějakou elegantní plyšovou hračku, která se jí hodila do pokoje.